

MALAYSIA

Perlembagaan membenarkan kebebasan beragama. Perkara 11 menyatakan, “Tiap-tiap orang berhak menganuti dan mengamalkan agamanya,” tetapi perkara ini juga memberi kuasa kepada kerajaan-kerajaan negeri dan persekutuan untuk “mengawal atau menyekat pengembangan apa-apa doktrin atau kepercayaan agama di kalangan orang yang menganuti agama Islam.” Perkara 3 dalam Perlembagaan menyatakan bahawa, “Islam ialah agama bagi Persekutuan” dan “Parlimen boleh melalui undang-undang membuat peruntukan-peruntukan bagi mengawal selia hal ehwal agama Islam.” Perkara 160 dalam Perlembagaan mentakrifkan orang Melayu sebagai seseorang yang menganuti agama Islam. Mahkamah sivil biasanya menyerahkan kuasa kepada mahkamah Syariah bagi kes-kes berkaitan keluar daripada agama Islam, dan mahkamah Syariah pula enggan membenarkan sesiapa keluar daripada agama Islam. Undang-undang dan dasar-dasar lain mengenakan beberapa sekatan terhadap kebebasan beragama.

Sepanjang tempoh laporan ini, tiada sebarang perubahan dari segi status menghormati kebebasan beragama oleh Kerajaan. Kerajaan mengekalkan senarai rasmi 56 ajaran yang dianggap “sesat” dan mengancam keselamatan negara. Kerajaan boleh menahan orang Islam yang menyimpang daripada ajaran asas Ahli Sunnah Waljamaah dan diwajibkan menjalani “pemulihan” di pusat-pusat yang mengajar dan menguatkuasakan amalan-amalan Islam yang dibenarkan pihak kerajaan. Umumnya, orang Islam tidak boleh keluar daripada agama Islam untuk menganut agama lain secara sah tetapi penganut agama lain boleh menganut agama Islam. Pegawai-pegawai di peringkat persekutuan dan negeri memantau kegiatan agama Islam, dan mereka kadang-kadang mempengaruhi kandungan khutbah, menggunakan masjid untuk menyampaikan mesej politik, dan menghalang imam-imam tertentu daripada berucap di dalam masjid. Kerajaan mengekalkan dua sistem perundangan, di mana mahkamah Syariah mempunyai kuasa ke atas isu-isu agama dan kekeluargaan yang melibatkan orang Islam, dan mahkamah sekular mempunyai kuasa ke atas isu-isu lain berkaitan penduduk keseluruhan. Dasar-dasar kerajaan menggalakkkan Islam mengatasi agama-agama lain. Kumpulan agama minoriti umumnya bebas mengamalkan kepercayaan mereka; tetapi beberapa tahun kebelakangan ini, ramai telah menyuarakan keimbangan bahawa sistem mahkamah sivil secara beransur-ansur menyerahkan bidang kuasa kepada mahkamah Syariah, terutama dalam hal-hal berkaitan undang-undang keluarga yang melibatkan pertikaian di antara orang Islam dan bukan Islam. Penganut agama minoriti terus menghadapi sekatan dalam menzahirkan agama mereka dan mendakwa berlaku pencabulan hak-hak harta. Kerajaan mengehadkan pengedaran bahan-bahan agama Kristian berbahasa Melayu di semenanjung Malaysia dan melarang pendakytahan agama lain kepada orang Islam oleh orang bukan Islam.

Terdapat sedikit laporan penganiayaan atau diskriminasi masyarakat berdasarkan pertalian, kepercayaan atau amalan agama.

Kerajaan A.S. berbincang tentang kebebasan beragama bersama Kerajaan Malaysia sebagai sebahagian daripada dasarnya menggalakkan hak asasi manusia secara menyeluruh. Wakil-wakil Kedutaan mengekalkan dialog yang aktif dengan para pemimpin dan wakil kumpulan-kumpulan agama, termasuk mereka yang tidak diiktiraf secara rasmi oleh Kerajaan Malaysia.

Bahagian I. Demografi Agama

Negara Malaysia mempunyai kawasan 127,000 batu persegi dan penduduk berjumlah 27.7 juta. Menurut bancian tahun 2000, 60 peratus daripada penduduk mengamalkan agama Islam; 19 peratus agama Buddha; 9 peratus agama Kristian; 6 peratus agama Hindu; dan 3 peratus Konfusianisme, Taoisme, dan kepercayaan-kepercayaan tradisi kaum Cina lain. Kumpulan agama minoriti lain termasuk animisme, Sikh dan Baha'i. Orang Melayu beragama Islam merangkumi lebih kurang 55 peratus daripada jumlah penduduk. Tiga daripada lima parti politik utama adalah berlandaskan bangsa dan agama. Majoriti penganut Kristian tinggal di negeri-negeri di timur Malaysia iaitu Sabah dan Sarawak.

Bahagian II. Status Kebebasan Beragama

Kerangka Undang-undang/Dasar

Perlembagaan memberikan kebebasan beragama. Perkara 11 menyatakan “tiap-tiap orang berhak menganuti dan mengamalkan agamanya,” tetapi perkara ini juga memberi kuasa kepada kerajaan-kerajaan negeri dan persekutuan untuk “mengawal atau menyekat pengembangan apa-apa doktrin atau kepercayaan agama di kalangan orang yang menganuti agama Islam.” Undang-undang memberikan orang ramai atau pertubuhan menyaman kerajaan bagi pencabulan perlembagaan dalam kebebasan beragama. Tetapi mahkamah persekutuan lazimnya menyebelahi kerajaan dalam perkara-perkara yang berkaitan dengan agama Islam. Perkara 3 menyatakan “Islam ialah agama bagi Persekutuan” dan bahawa “Parlimen boleh melalui undang-undang membuat peruntukan-peruntukan bagi mengawal selia hal ehwal agama Islam.” Perkara 160 Perlembagaan mentakrifkan orang Melayu sebagai seseorang yang menganuti agama Islam. Mahkamah sivil umumnya menyerahkan bidang kuasa kepada mahkamah Syariah dalam kes-kes yang berkaitan dengan keluar daripada agama Islam, dan mahkamah Syariah pula enggan memberikan sesiapa keluar daripada agama Islam. Perlembagaan mengenalpasti raja-raja

sebagai “Ketua Agama Islam” di negeri mereka masing-masing. Undang-undang dan dasar-dasar lain meletakkan beberapa sekatan dalam kebebasan beragama.

Masjid-masjid ditadbir di peringkat negeri, dan bukan oleh Kerajaan Persekutuan. Pihak berkuasa agama negeri melantik imam masjid dan memberikan garis panduan bagi kandungan khutbah.

Kerajaan tidak mengiktiraf perkahwinan di antara pasangan Islam dan bukan Islam.

Pihak berkuasa negeri mentadbir undang-undang Syariah melalui mahkamah Syariah yang mempunyai bidang kuasa ke atas semua orang Islam. Undang-undang Syariah dan sejauh mana penguatkuasaannya berlainan di antara negeri. Kerajaan negeri mengenakan undang-undang Islam ke atas orang Islam dalam beberapa hal-hal budaya dan sosial tetapi lazimnya tidak mencampuri amalan keagamaan masyarakat bukan Islam; tetapi perdebatan berterusan tentang memasukkan unsur-unsur undang-undang Syariah seperti khalwat (berdua-duaan di antara lelaki dan perempuan yang bukan muhrim), ke dalam undang-undang sivil. Pegawai penguatkuasa agama mempunyai kuasa untuk menyerbu premis-premis persendirian serta tempat-tempat awam. Kerajaan tidak menyediakan maklumat jumlah serbuan yang dibuat oleh pegawai penguatkuasa agama. Mahkamah Syariah tidak memberikan pertimbangan sama rata terhadap testimoni wanita. Beberapa pertubuhan bukan kerajaan yang memajukan hak-hak wanita mengadu bahawa golongan wanita tidak menerima layanan adil mahkamah Syariah dalam hal-hal berkaitan perceraian dan hak penjagaan anak.

Pindaan Kanun Jenayah adalah prerogatif eksklusif Kerajaan Persekutuan. Walaupun bertentangan dengan undang-undang persekutuan, kerajaan negeri Kelantan dan Terengganu menjadikan murtad, iaitu keluar daripada agama Islam untuk menganut agama lain, satu kesalahan yang membawa kepada hukum bunuh. Tiada siapa telah disabitkan atau dihukum di bawah undang-undang ini, kerana undang-undang ini tidak boleh dikuatkuasakan. Di peringkat nasional, orang Islam yang mahu menukar agama hendaklah terlebih dahulu meminta kebenaran daripada mahkamah Syariah untuk mengisyiharkan mereka “murtad.” Ini secara langsung melarang penukaran agama bagi orang Islam kerana mahkamah Syariah jarang membenarkan permintaan tersebut dan boleh mengenakan hukuman ke atas si murtad.

Pada bulan April 2009, seorang menteri di Jabatan Perdana Menteri mengumumkan beliau mahu melaksanakan undang-undang Islam yang satu bagi menggantikan undang-undang Islam yang berbeza-beza di antara negeri.

Kerajaan menyediakan bantuan kewangan kepada institusi keagamaan Islam tetapi bantuan kewangan yang lebih terbatas kepada masyarakat bukan Islam.

Pada bulan Januari 2009, kerajaan negeri Selangor di bawah pemerintahan Pakatan Rakyat, memperuntukkan RM6 juta (US\$1.7 juta) bagi tempat ibadat orang bukan Islam. Kerajaan persekutuan memperuntukkan RM428 (US\$125.9) juta bagi membina tempat ibadat orang Islam, dan RM8.1 juta (US\$2.4 juta) bagi membina tempat ibadat orang Kristian, Buddha, Hindu dan kumpulan agama minoriti lain di antara tahun 2005 dan 2008.

Kerajaan meraikan Hari Raya Puasa, Hari Raya Qurban, Maulud Nabi, Awal Muhamarram, Hari Wesak, Deepavali, Thaipusam, dan Krismas sebagai hari kelepasan am. *Good Friday* diraikan secara rasmi di Malaysia Timur.

Semasa laporan ini dibuat, kerajaan negeri di Kelantan, yang dipimpin oleh Parti Islam Se-Malaysia (PAS) mengekalkan larangan ke atas teater tarian Melayu asli, larangan ke atas iklan wanita yang tidak menutup aurat, dan penguatkuasaan pemakaian tudung ke atas wanita, dan denda ke atas mereka yang melanggar peraturan-peraturan ini. Kod pakaian di Kelantan menghendaki wanita Islam memakai pakaian yang hanya mendedahkan muka dan tangan mereka. Peraturan ini juga menghendaki wanita bukan Islam mengelak daripada memakai pakaian yang “seksi atau tidak sopan.” Mereka yang melanggar kod pakaian ini boleh didenda sehingga RM500 (US\$146). Para pemimpin hak asasi wanita dan Menteri Pembangunan Wanita, Keluarga dan Masyarakat mengkritik peraturan tersebut yang terlalu menekan. Pihak berkuasa juga menghendaki lelaki dan wanita membuat barisan berasingan di pasar raya dan mengenakan denda ke atas pasangan yang duduk terlalu dekat di kawasan awam seperti di bangku taman. Pada akhir bulan Jun 2008, di Kota Bharu, ibu negeri Kelantan, pihak berkuasa bandar mengeluarkan risalah dan kenyataan am yang menggalakkan wanita Islam tidak memakai kasut tumit tinggi, gincu berwarna terang, atau tudung yang jarang, bagi “menjaga maruah mereka dan mengelakkan daripada dirogol.”

Pendaftar Pertubuhan, di bawah Kementerian Hal Ehwal Dalam Negeri, menentukan sama ada sesebuah pertubuhan agama itu boleh didaftarkan untuk layak menerima bantuan kewangan dan faedah-faedah lain daripada Kerajaan. Pihak Pendaftar tidak mempunyai dasar yang konsisten untuk mengenalpasti pelbagai pertubuhan agama ataupun kriteria yang digunakan untuk membuat penentuan tersebut. Pihak Kerajaan enggan mengiktiraf pelbagai pertubuhan agama,

dan untuk memastikan supaya pertubuhan ini dapat bergiat secara sah, kumpulan-kumpulan tersebut telah mendaftarkan pertubuhan mereka bawah Akta Syarikat. Antara contoh termasuk Jehovah's Witnesses dan Church of Jesus Christ of Latter-day Saints (Mormon). Pendaftaran di bawah Akta Syarikat memberikan perlindungan dari segi kebebasan beragama seperti yang dinikmati oleh kumpulan-kumpulan lain di negara ini tetapi tidak layak mendapat bantuan kewangan Kerajaan.

Kerajaan negeri mempunyai kuasa ke atas pembinaan tempat ibadat bukan Islam dan peruntukan tanah perkuburan bukan Islam. Kedua-dua Kerajaan di peringkat pusat dan negeri sering melengah-lengahkan kebenaran untuk membina atau mengubahsuai tempat ibadat bukan Islam sementara agak cepat membenarkan pembinaan masjid, menurut pertubuhan-pertubuhan bukan kerajaan tempatan.

Kerajaan terus menghendaki semua kakitangan kerajaan Islam menghadiri kelas agama yang dibenarkan, dan beberapa agensi kerajaan memberi tekanan kepada wanita bukan Islam supaya memakai skarf kepala semasa menghadiri majlis rasmi.

Sekolah kerajaan umumnya menawarkan pendidikan agama Islam yang wajib bagi semua kanak-kanak Islam; pelajar-pelajar bukan Islam pula diwajibkan mengambil kelas moral dan etika. Di sekolah rendah dan menengah, perhimpunan pelajar selalunya bermula dengan bacaan doa oleh guru atau ketua pelajar. Sekolah persendirian bebas untuk menawarkan kurikulum agama bukan Islam sebagai pilihan kepada orang bukan Islam. Tiada sekatan bagi pembelajaran di rumah. Kerajaan menawarkan geran hanya kepada sekolah persendirian Islam yang setuju membenarkan kawalselia Kerajaan dan menerima pakai kurikulum yang diluluskan oleh Kerajaan.

Kad pengenalan negara memberi identiti orang Islam dengan cetakan jelas di atas permukaan kad, tetapi bagi penganut agama lain yang dikenalpasti, agama mereka dikodkan ke dalam cip pintar kad pengenalan mereka dan tidak dicetak dengan jelas. Orang Islam juga hendaklah membawa kad pengenalan diri bergambar bersama pasangan mereka sebagai bukti perkahwinan. Kerajaan menggunakan kad ini untuk menentukan warga mana yang tertakluk kepada peraturan Syariah, terutamanya khalwat. Khalwat adalah kesalahan jenayah di bawah Syariah dan boleh dihukum dua tahun penjara, denda RM3,000 (US\$940) atau kedua-duanya sekali. Pihak penguatkuasa agama boleh melakukan serbuan ke atas hotel dan bar untuk menangkap orang Islam yang berpakaian kurang sopan, meminum arak, atau berdua-duaan di antara lelaki dan wanita bukan muhrim dan mendakwa mereka di bawah undang-undang Syariah.

Pada bulan Ogos 2008, Jabatan Agama Islam Selangor (JAIS) mengeluarkan 100 saman kepada pengunjung dan pekerja Islam kerana meminum arak apabila ia menyerbu sebuah pub di sebuah hotel di Selangor. Pesalah diarahkan datang ke pejabat JAIS untuk program kaunseling. Pihak yang terlibat di dalam industri pelancongan mengkritik serbuan ini kerana mendatangkan ketakutan.

Sekatan ke atas Kebebasan Beragama

Kerajaan menguatkuaskan sekatan perundangan yang ada ke atas kebebasan beragama secara pilih kasih.

Kerajaan mengharamkan 56 ajaran yang dianggap sebagai “sesat” di dalam Islam, dengan berpendapat ajaran “sesat” ini membahayakan keselamatan negara dan boleh memecah belahan masyarakat Islam. Kumpulan yang diharamkan termasuk Ahmadiyyah, Ismailiah, Syiah, dan Baha’i. Jabatan Kemajuan Islam Malaysia membuat garis panduan persekutuan tentang apa yang dikatakan kelakuan atau kepercayaan yang “sesat.” Pihak berkuasa negeri lazimnya menurut garis panduan ini dalam memutuskan hal-hal yang berkaitan dengan perkara tersebut. Dengan kebenaran mahkamah Syariah, Kerajaan boleh menangkap dan menahan anggota kumpulan “sesat” bagi “pemulihan” ke “jalan sebenar Islam.”

Pada bulan November 2008, Kerajaan mengumumkan ia mengawasi kumpulan Qadiani, satu cabang gerakan Ahmadiyah yang sudah aktif sejak empat tahun lepas. JAIS mengisyiharkan kumpulan itu sesat kerana mempunyai doktrin Islam yang berbeza dengan tafsiran rasmi. Di antara perbezaannya, Qadiani percaya pengikutnya hendaklah mengerjakan Haji di India. Kerajaan memberi amaran kepada pengikut kumpulan tersebut yang ia akan mengambil tindakan tegas ke atas mereka; bagaimanapun tiada tindakan diambil sepanjang masa laporan dibuat.

Menurut kumpulan agama dan NGO tempatan, proses kebenaran bagi permit membina tempat ibadat kadang-kadang mengambil masa yang lama. Kumpulan agama minoriti juga melaporkan kerajaan negeri kadang-kadang menggunakan sekatan zon dan peraturan pembinaan bagi menghalang pembinaan atau pengubahsuaian tempat ibadat orang bukan Islam.

Pihak berkuasa tempatan kadang-kadang merobohkan tempat ibadat bukan Islam, di antaranya ada yang berusia lebih 100 tahun, terletak di tanah kerajaan atau tanah ladang yang ditukar bagi pembangunan. Bagaimanapun, dalam beberapa kes kerajaan negeri memperuntukkan tanah di tempat lain dan menampung kos pembinaan tempat ibadat baru.

Sekumpulan tujuh orang asli yang memeluk agama Kristian menyaman kerajaan Kelantan selepas pihak berkuasa negeri merobohkan sebuah gereja yang terletak di tanah yang dihuni oleh orang asli pada bulan Januari 2008. Kes ini masih tertunggak pada akhir laporan ini.

Menurut Majlis Perunding bagi Agama Buddha, Kristian, Hindu, Sikh dan Tao Malaysia (MPBKHSTM), kerajaan mengehadkan visa bagi ahli agama Islam dan bukan Islam di bawah umur 40 tahun untuk mengelakkan daripada “ahli agama militan” memasuki negara. Walaupun wakil kumpulan bukan Islam tidak duduk di dalam jawatan kuasa imigrasi yang meluluskan permintaan visa, cadangan MPBKHSTM diambil kira dalam kebanyakan kes.

Mahkamah Syariah tidak pernah mengiktiraf penukaran agama orang Melayu daripada Islam kepada agama lain. Satu-satunya penukaran yang diiktiraf semasa laporan dibuat adalah bagi wanita yang dulunya memeluk Islam kerana berkahwin tetapi mahu kembali kepada agama asal selepas perkahwinan mereka dibubarkan. Pada 19 Mac 2009, Mahkamah Rayuan Syariah mengekalkan keputusan Mahkamah Syariah Negeri Pulau Pinang yang membenarkan Tan Ean Huang untuk kembali kepada agama Buddha, walaupun ditentang oleh majlis agama Islam negeri. Tan memohon menukar agama pada tahun 2006 selepas ditinggalkan oleh suami berbangsa Iran yang beragama Islam.

Tiada perbincangan tentang melindungi individu yang mahu keluar daripada agama Islam. Anggota keluarga bukan Islam, termasuk pasangan dan kanak-kanak, kehilangan semua hak-hak ke atas pewarisan dalam kes terbabit. Penilaian semula mahkamah berdasarkan kes bagi status agama kanak-kanak di bawah umur di mana salah seorang ibu bapa atau penjaga masuk Islam dan seorang lagi tidak, cenderung memihak kepada penjaga beragama Islam.

Kerajaan mengharamkan dan merampas bahan-bahan agama yang didapati menyeleweng atau menghina. Semasa laporan dibuat, Kerajaan telah mengharamkan 57 buah buku bertemakan agama, termasuk *Muslim Women and the Challenge of Islamic Extremism* (Wanita Islam dan Cabaran Ektremisme Islam), oleh Norani Othman, pengasas bersama Sisters In Islam (SIS),

sebuah pertubuhan bukan kerajaan tempatan yang memperjuangkan hak asasi wanita. Pihak berkuasa kastam merampas enam judul buku kanak-kanak Kristian yang mengandungi perkataan yang dianggap eksklusif untuk agama Islam. Penggunaan perkataan “Allah” (Tuhan), “Baitullah” (Rumah Tuhan), dan “Solat” (sembahyang) dihadkan penggunaannya bagi orang Islam oleh Bahagian Kawalan Penerbitan dan Teks Al-Quran di bawah Kementerian Dalam Negeri yang mendakwa perkataan-perkataan ini di bawah kuasa masyarakat Islam.

Pada bulan November 2008, Majlis Fatwa Kebangsaan mengeluarkan arahan mengharamkan orang Islam daripada mengamalkan Yoga, dengan mendakwa unsur-unsur Hindu dalam Yoga boleh merosakkan minda dan kepercayaan orang Islam.

Pada bulan Oktober 2008, Majlis Fatwa Kebangsaan mengeluarkan fatwa mengharamkan “tomboi,” atau perempuan yang berlagak dan berpakaian seperti lelaki, kerana melanggar hukum Islam dan menggalakkan homoseksualiti. Di bawah fatwa ini, perempuan tidak boleh berambut pendek atau berpakaian, berjalan, dan berlagak seperti lelaki. Fatwa ini sah di sisi undang-undang, walau bagaimanapun penguatkuasaannya bergantung kepada pihak berkuasa Islam di setiap negeri.

Walaupun amalannya berbeza di antara negeri ke negeri, kedua-dua pihak Kerajaan dan pembangkang PAS cuba menggunakan masjid di negeri yang mereka perintah untuk menyampaikan mesej berbaur politik. Pada tahun-tahun kebelakangan ini, beberapa negeri yang dikawal oleh parti Barisan Nasional (BN) mengharamkan imam yang mempunyai pertalian dengan pembangkang daripada bercakap di masjid, dan menguatkuasakan sekatan sedia ada ke atas kandungan khutbah, menggantikan pemimpin dan jawatankuasa pentadbir masjid yang dianggapkan bersimpati kepada pembangkang, dan mengancam untuk merobohkan masjid haram yang mempunyai pertalian dengan pembangkang. Seperti Kerajaan BN, Kerajaan negeri yang dikawal pembangkang di Kelantan juga dilaporkan menyekat imam yang mempunyai pertalian dengan parti BN daripada bercakap di masjid sepanjang tempoh laporan ini.

Hanya orang Melayu, yang semuanya dianggap orang Islam oleh undang-undang, dan orang bukan Islam tertentu di Sabah boleh menjadi ahli pertubuhan United Malays National Organization (UMNO) yang menjadi tunggak parti pemerintah.

Kerajaan terus memantau kegiatan-kegiatan minoriti kecil golongan Syiah.

Kerajaan mengehadkan pengedaran terjemahan Kitab Bible berbahasa Melayu dan bahan bercetak lain di semenanjung Malaysia, serta pita Kristian. Sejak tahun 2005, satu dasar yang dilaksanakan oleh Perdana Menteri menghendaki Kitab Bible berbahasa Melayu dicetak dengan perkataan “Bukan untuk Orang Islam” di kulit hadapan dan hanya boleh diedarkan di gereja dan kedai buku Kristian. Pengedaran bahan-bahan Kristian berbahasa Melayu tidak menghadapi banyak kesulitan di Malaysia Timur.

Pada bulan April 2009, JAIS membuat laporan polis ke atas video Youtube yang didakwa menghina Islam. Kandungan video menunjukkan seorang lelaki sujud menyembah sekeping ayat Quran, dan mempersendakan panggilan azan.

Pada bulan Mac 2009, Kerajaan mengeluarkan kembali larangan ke atas penggunaan perkataan “Allah” di dalam Kitab Bible dan penerbitan Kristian yang lain. Sebagai tindak balas kepada pertikaian perundungan di antara Kerajaan dan Gereja Katolik, sepuluh buah negeri mengeluarkan fatwa mengharamkan perkataan “Allah” bagi penggunaan selain untuk agama Islam.

Pada bulan Disember 2009, Kementerian Dalam Negeri memperbaharui permit percetakan tahunan bagi *Catholic Herald*, sebuah akhbar mingguan Gereja Katolik Malaysia, dengan tiga syarat: berhenti menerbitkan bahagian bahasa Melayu (bahasa kebangsaan), mengehadkan jualan di tempat kepunyaan Gereja Katolik, dan mencetak penafian di muka hadapan yang menyatakan akhbar ini dikhususkan untuk orang Kristian. Kerajaan kemudian membatalkan lesen akhbar tersebut berikutan kritikan daripada Majlis Agama Islam negara kerana membenarkan Gereja Katolik terus menggunakan perkataan “Allah.” *Herald* terus menggunakan perkataan Allah untuk Tuhan, seperti mana yang digunakan oleh Gereja Katolik di negara ini lebih 400 tahun. Gereja Katolik pertama kali memfail saman terhadap Kerajaan pada bulan Februari 2008, selepas Menteri Keselamatan Dalam Negeri cuba melarang Gereja Katolik daripada menggunakan perkataan Allah. Kerajaan mendakwa rujukan kepada Allah oleh orang Kristian dan di dalam penulisan agama Kristian boleh mengelirukan masyarakat Islam dan menarik mereka kepada agama Kristian. Prosiding mahkamah diteruskan pada akhir laporan ini.

Penyalahgunaan Kebebasan Beragama

Pada bulan Oktober 2008, Kerajaan mengharamkan Barisan Bertindak Hak-hak Hindu (HINDRAF), sebuah pertubuhan tidak berdaftar yang memayungi pelbagai badan bukan kerajaan bagi kepentingan kaum India. Walaupun bukan organisasi keagamaan, HINDRAF berjuang untuk menangani tanggapan pemimpin kaum India oleh pihak Kerajaan, termasuk perobohan beberapa kuil Hindu. Waytha Moorthy, pengarah HINDRAF, berada di luar negeri kerana takut ditahan apabila dia kembali ke negara. Kerajaan menggunakan Akta Keselamatan Dalam Negeri (ISA) untuk menahan lima orang pemimpin HINDRAF pada bulan Disember 2007, dengan mendakwa penglibatan mereka dalam menganjurkan bantahan bulan sebelumnya memporak perandakan kesejahteraan di antara kaum dan mengancam keselamatan negara. Kerajaan membebaskan dua orang lelaki pada bulan April 2009 dengan syarat ketat, termasuk tidak mengambil bahagian dalam sidang akhbar, tidak meninggalkan kawasan kediaman mereka tanpa kebenaran polis, dan sentiasa melaporkan diri kepada pihak polis. Tiga lagi banduan HINDRAF yang menolak menerima syarat-syarat ini kekal ditahan di bawah ISA tetapi akhirnya dilepaskan pada bulan Mei 2009.

Pada bulan April 2009, Kerajaan mengumumkan rancangan untuk memindahkan 29 kuil Hindu di dalam dan di sekitar Kuala Lumpur ke lokasi pilihan. Kerajaan mengeluarkan notis 30 hari kepada penjaga kuil untuk berpindah ke lokasi baru sebelum kuil sedia ada dirobohkan. Kebanyakan struktur ini sudah dibina di atas ladang persendirian sebelum kemerdekaan.

Mahkamah Syariah di peringkat negeri boleh mengarahkan individu yang mahu keluar daripada agama Islam atau mereka yang menganut kepercayaan ajaran “sesat” untuk dimasukkan ke pusat pemulihan agama. Kerajaan manafikan individu kebebasan untuk keluar dari pusat terbabit sehingga mereka menghabiskan program pemulihan. Kerajaan tidak mengeluarkan statistik jumlah mereka yang dimasukkan ke pusat pemulihan agama semasa laporan ini dibuat.

Pada akhir laporan dibuat, pihak berkuasa agama terus mencari Ayah Pin dan seorang daripada isterinya, anggota utama Kerajaan Langit, sebuah kumpulan agama bukan keganasan yang diharamkan di Terengganu. Pada bulan Disember 2008, laporan media menyebut Ayah Pin sudah kembali ke Malaysia tetapi Kerajaan tidak bersetuju dan menyatakan dia masih berada di Thailand. Pada bulan Jun 2008, JAIS menahan seorang lelaki yang mendakwa sebagai “utusan dari langit” dan sudah hidup “lebih dari 3,000 tahun.” Lelaki ini menggunakan rumahnya sebagai tempat berhimpun pengikut-pengikutnya.

Tiada laporan tentang tahanan atau banduan yang ditahan kerana agama di dalam negara.

Penukaran Agama Secara Paksa

Terdapat laporan kanak-kanak di bawah umur yang masuk Islam dalam kes di mana salah seorang ibu bapa secara rela masuk agama Islam dan menukar agama anak tanpa kebenaran seorang lagi ibu bapa bukan Islam. Mahkamah Syariah selalunya mengekalkan penukaran agama kanak-kanak di bawah umur walaupun mendapat bantahan salah seorang ibu bapa. Kerajaan selalunya tidak bertindak untuk menghalang penukaran agama tersebut.

Pada bulan April 2009, M. Indira Ghandi melaporkan suaminya yang telah berpisah, K. Patmanathan, menuarkan agama tiga anak mereka yang berumur satu hingga 12 tahun secara paksa kepada Islam tanpa pengetahuannya pada bulan Mac dengan membawa surat beranak mereka ke jabatan agama negeri di Ipoh, Perak. Ghandi hanya menyedari penukaran agama itu selepas mahkamah Syariah di Ipoh memberitahunya keputusan mahkamah membenarkan penukaran agama dan memberikan hak penjagaan anak-anak kepada suaminya. Dia merayu keputusan mahkamah di mahkamah sivil. Berikutnya bantahan awam, Kerajaan Persekutuan mengumumkan pada bulan April 2009 bahawa jika seorang pasangan masuk Islam, anak-anak akan mengikuti kepercayaan yang kedua-dua ibu bapa telah bersetuju pada masa perkahwinan. Kerajaan juga menyatakan mahkamah sivil adalah tempat yang sepatutnya untuk membubarkan perkahwinan apabila salah seorang pasangan memeluk Islam. Pejabat Peguam Negara diarahkan mengkaji semula dan mencadangkan perubahan kepada undang-undang sedia ada untuk mengelakkan kerumitan masa depan apabila salah seorang pasangan masuk Islam. Persatuan Peguam-peluam Mahkamah Syariah Malaysia dan kumpulan Islam lain mengkritik tindakan Kerajaan, menyifatkannya sebagai “campur tangan dalam bidang perundangan” yang “mengancam kebebasan mahkamah.” Pada bulan Jun 2008, Persidangan Raja-Raja, satu badan perlembagaan kanan, memutuskan untuk mendapatkan pandangan daripada majlis agama negeri sebelum membuat keputusan ke atas cadangan pindaan undang-undang pertukaran agama.

Tiada laporan penukaran agama kanak-kanak di bawah umur warga Amerika secara paksa yang diculik atau diambil secara tidak sah dari Amerika Syarikat, atau keengganan membenarkan warga tersebut kembali ke Amerika Syarikat.

Bahagian III. Status Penghormatan Masyarakat kepada Kebebasan Beragama

Terdapat sedikit laporan penganiayaan atau diskriminasi masyarakat berdasarkan pertalian, kepercayaan, atau amalan agama.

Pemeluk baru agama, terutamanya mereka yang keluar daripada Islam, mungkin menghadapi stigma yang teruk. Dalam banyak kes, pemeluk baru agama menyorokkan kepercayaan dan amalan yang baru dianut daripada penganut agama dahulu mereka, termasuk rakan taulan dan saudara mara.

Teks anti-semitik, termasuk buku *The Protocol of the Elders Zion* (Protokol Pendeta Yahudi), mudah didapati di kedai-kedai jalanan dan kedai buku di seluruh negara.

Kerajaan kadang-kadang menyekat perbincangan awam tentang isu agama kontroversi seperti kebebasan beragama, penukaran agama kanak-kanak di bawah umur, dan dialog di antara agama.

Bahagian IV. Dasar Kerajaan A.S.

Kerajaan A.S. membincangkan kebebasan beragama dengan Kerajaan Malaysia sebagai sebahagian daripada dasarnya untuk menggalakkan hak asasi manusia menyeluruh.

Wakil kedutaan mengekalkan dialog yang aktif dengan para pemimpin dan wakil pelbagai kumpulan agama, termasuk mereka yang tidak secara rasmi diiktiraf oleh Kerajaan. Program kedutaan termasuk lawatan ke Amerika Syarikat bagi pendidik Islam dan lawatan untuk memberi syarahan ke Malaysia oleh pemimpin masyarakat Islam Amerika. Kerajaan A.S. juga membiayai geran masyarakat sivil dan geran program pertukaran bagi wakil pertubuhan bukan kerajaan yang berkhidmat untuk menggalakkan tolak ansur agama, menghormati kepelbagaian, hak asasi manusia, dan keterbukaan di dalam negara.